

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Slechta_Vladimir-Martansky_buh.pdb

PDB Name: Mart'anský bůh
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 31.3.2007
Modification Date: 31.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Vladimír Šlechta - Mart'anský bůh

1. Cínová hora

Vichřice se tříštila o skaliska, svištěla kaňony, které ji rozplétaly a obracely do jiných směrů. Jednotlivé proudy prachových částic se znovu střetávaly, mísily se do hustých rotujících kotoučů, v nichž nebylo vidět na krok. Charlie Walsh tiskl nos na čelní sklo, klel a lomcoval volantem, zatímco wang na sedadle spolujezdce se tiše modlil. Chvillemi se zdálo, že se vůz překotí na bok, to když najel jedním z housenkových pásů na skalisko, nebo když jím zacloumal silný porыв vichřice.

Bouře je zastihla nečekaně a jako naschvál přestala Guvernantka vysílat. Walsh věděl, že musí jenom jet a jet, dokud bude v nádržích zbývat alespoň kapka vodíku, protože jakmile se zastaví, bude vůz během hodiny pohřbený pod tunami písku. Snad se stane zázrak a vůz se i bez navigace Guvernantky dostane do stínu San Antonia, nebo bouře ustane tak rychle, jak přišla.

A pak se skutečně zázrak stal: na palubním monitoru naskočil slaboučký rádiový signál. Walsh za ním stočil volant, po pár minutách najely pásy na urovnaný podklad. Z rudé tmy se vyloupil luminiscenční patník a pak další.

Úplně snadné to nebylo, signalizační systém byl starý snad stovku let a jen málokterý z vysílačů ještě fungoval. Walsh se však zakousl do šance jako buldok a šlapal na plynový pedál tak dlouho, dokud ho stará cesta nedovedla dovnitř jakési obrovské haluzny. Vypnul motor, zhasl reflektory a čekal.

Prachová bouře skončila o pár hodin později. Walsh oblékl anorak, nasadil brýle a z límce vytáhl kyslíkovou masku. Vyšel z hangáru, který ho zachránil, a rozhlédl se. Nad rudou plání žhnulo slunce a trhalo černé oblohy do nejrůznějších odstínů šedé. Vzduch se rychle ohříval. Bylo teplo, slabých minus deset Celsia.

Prachové bouře dokážou během půl dne zasypat nechráněná místa několika metry silnou vrstvou písku, ale tady vichřice předvedla opačný proces. Odklidila písečné duny až na skálu a odkryla zbytky starého osídlení – protobetonové větrolamy, rozbitá plastická iglů, rozvalené hangáry z vlnitých polymerových desek. Walsh shodil kapuci anoraku, posunul si brýle na čelo a zadíval se na šedivé suťové pole, táhnoucí se na nedalekém limonitového svahu.

„Pane Charlie, Guvernantka už vysílá,“ ozval se od vozu wang. Když byli sami dva, choval se Walsh k wangovi jako k lidské bytosti a dovoloval mu, aby ho oslovoval křestním jménem.

„Kde jsme?“ křikl na wanga. Tiskl si k očím spektrografický dalekohled a přemýšlel. Ta klikatá čára v rudém svahu ho mátlá. V obraze zvýrazněném mikročipem plála jedovatě zelenou barvou, a to znamenalo jen jediné: velmi čistá kovová ruda.

„Určil jsem polohu, pane,“ řekl wang. „Jsme mimo hranice vymezené oblasti.“ Když byli o samotě, odpouštěl si obvyklé šišlání wangů, mluvil čistě, tedy žádné guvernantka, hlanice.

„Jak moc?“

„Šedesát kilometrů jihozápadně.“

„Kašli na to,“ řekl Walsh. „Pojď se sem podívat.“

Droboučký Číňan v lehkém modrém skafandru vyšel z hangáru. Rozhlédl se, popošel sem a tam. „Pane!“ vyjekl vyděšeně.

Walsh se podíval směrem, kam mířil ukazovák wangovy rukavice. Stál tam narudlý balvan, opracovaný do pravidelných tvarů, vypadal jako ponk. Na něm cosi leželo. Walsh došel k balvanu a vzal tu věc do prstů: bylo to mírně zkroucené a vypadalo to jako lopatka větráku. Povrch pokrývala precizní ornamentální rytina.

Jak se to sem dostalo? Jak to, že to vichřice neodvála? „Duchové!“ vypískl wang, položil ruku na místo, kde měl pod skafandrem ochranné amulety, a rozbřebentil se svou nesrozumitelnou mateřštinou. Walsh se rozhlédl po okolí balvanu, ale nenašel nic, slabý vánek převíval prach a zahlazoval stopy.

Doktor Benjamin Thorn se pohodlně usadil v polstrovaném křesle, propletl prsty a přes masivní stůl, vyrobený z pravého petrifikovaného marsovského dřeva, se zadíval na toho přerostlého člověka v nepadnoucím laciném oblečení.

„Přečetl jsem si vaši zprávu, Walsh,“ řekl.

„A co tomu říkáte, pane doktore?“ zazubil se na něj Walsh. Tvář měl čerstvě oholenou se zřetelnými šrámy po tupé žiletce. „Pořádné syslí hnízdo, nemyslíte?“

„Tak nějak,“ přikývl doktor Thorn. „Poslyšte, Walsh, jste si vědom, že jste svůj objev... učinil skoro sto kilometrů za hranicemi oblasti?“

„Guvernantka přestala vysílat, pane doktore, to přece víte. Zabloudili jsme v bouři. Před pěti lety jsem se dostal za hranici ještě dál, sto padesát kilásků, tam, kde jsem objevil tu naftovou bažinu – vzpomínáte si?“

„Ano,“ připustil doktor Thorn.

„Je něco špatně?“ znejistěl Walsh. Už to, že ho přijal doktor Thorn osobně, bylo podivné.

„Ne, určitě ne,“ uklidnil ho Thorn.

„Cín,“ řekl Walsh. „Tak čistou rudu jsem ještě neviděl. Ty trosky kolem – jsem přesvědčený, že to tam zbylo po Brazilcích. Brazilci tam otevřeli těžební stanici. Oni našli cín hned – proč ne TaimanCom? Nikdo nekontroloval brazilské záznamy?“

„Brazilci všechna data vymazali. Nedokážete si představit, co se tu v třiapadesátém dělo. Chaos. Revoluce. Nechtěli pryč.“

„Ani se jim nedivím,“ podotkl Walsh. Uvědomil si, že doktor Thorn repatriaci Brazilců zřejmě zažil osobně. Ač vypadal na třicátníka, prvních sto let života už prý překročil. Jeho vyhlazená tvář, pružné svaly, pevné kosti i hustá ofina černých vlasů a bezchybně fungující metabolismus byly výsledkem práce týmu špičkových biotechnologů a endokrinologů.

„Odvedl jste dobrou práci, Walsh,“ uklidnil Thorn geologa, „bude z vás bohatý muž. Vráťte se na Zem?“

„Ještě nevím. Asi ano.“

„Nedoporučoval bych vám to. Strávil jste přes dvacet let ve třetinové gravitaci. Při vší úctě k vaší fyzické kondici, Walsh, váš organismus by měl problémy.“

„Myslím, že bych se na Zem rád podíval,“ řekl geolog pevně.

„Jak myslíte, chlapče. Ale nebude to ze dne na den. Dobře víte, že musíme nejprve provést hloubkový průzkum a orientační ocenění naleziště, teprve pak dostanete svá procenta. Zatím jsem vám mohl napsat jen mimořádnou prémii,“ vyskočil doktor Thorn křepce ze židle.

„Já vím. Díky,“ řekl Walsh a také vstal, protože audience byla u konce. Převyšoval doktora Thorna více než o hlavu. Walsh přišel na Mars v devětašedesátém v rámci náboru v manchesterské oblasti. Bylo mu sedmnáct, když se nalodil na pasažérský planetolet, ale tvrdil, že už je mu pětadvacet, ostatně jeho falešné papíry to potvrzovaly. Nikoho jeho věk nezajímalo – Walsh byl silný jako býk, znalosti v oboru, o který byl zájem (mineralogie a petrografie), měl fenomenální a jeho IQ se pohybovalo nad stanovenou normou. První potíže způsobil už za letu – začal růst. Snad se mu hormony vzbouřily ve stavu beztlíže, možná to byl jeho biologický program, ukrytý někde v hypofýze. Každopádně se nalodil jako typický rekrut s výškou slabounce nad průměrem (metr šedesát osm), ale na Mars dorazil jako sto pětáosmdesát čísel vysoká zrůda.

Ten, kdo na území TaimanComu měří metr třiadvadesát, má vždycky problém. Potřebuje víc jídla, víc kyslíku, atypické oblečení. Věčně si otlouká hlavu o futra.

Zabijákům zapomněli sdělit, jak moc je Walsh veliký. Dveře pokojíku jednoho z bordelů na Márquézově třídě, za kterými Walsh laškoval se dvěma obstarožními štetkami, vyrazili pomocí plastické náložky. Skočili dovnitř, dva chlapci v konvenčních oblecích s automaty v rukou, nejprve jeden a pak druhý. Dávka z automatu srazila Bulharku s vyšisovanými vlasy, která se v tu chvíli pokoušela úplně nahá udělat holubičku na taburetku před zrcadlem. Pak se z pokryvek vyhrabal Walsh.

Při pohledu na jeho rozměry prvním ze zabijáků spadla brada, na sekundu zaváhal. Místo toho, aby skočil stranou a uvolnil prostor partákovi, jen přešlápl a zůstal stát.

Walsh šanci využil: popadl druhou prostitutku, tlustou čtyřicetiletou Japonku, za rameno a mrštil ji proti oběma mužům. K Walshově výšce patřila i pořádná síla a nízká gravitace Marsu byla na jeho straně. Rotující štetka vlétla do zabijáků jako dělová koule a srazila je k zemi.

Walsh skočil hned za ní. Prvnímu z mužů dupl bosou nohou na zápěstí pravačky, ozvalo se křupnutí loketních kostí.

Walsh se shýbl, aby vykroutil ze zlomené ruky automat, tím pak tloukl do obličeje druhého chlapíka, dokud mu nerozbil hlavu na krvavou kaši. Teprve pak obětoval pár drahocenných vteřin, aby si zbraň prohlédl – něco takového držel v ruce poprvé, ale velice se to podobalo pistoli na nastřelování horolezeckých skob.

Vyzkoušel automat na chlapíkovi se zlomenou rukou – proštepoval mu tělo od levého boku až k pravému rameni. Strhl z postele prostěradlo a naházal do něj své oblečení, boty, anorak se zabudovanou kyslíkovou maskou i zbraň druhého muže.

S neforemným rancem přes rameno utíkal pryč, nahý obr se smrtící zbraní v ruce. Střílel na všechno, co se hýbalo – složil pyrotechnika, který předtím odpálil dveře, dva náhodné zákazníky bordelu a venku na chodníku postřelil několik chodců. Řidič zabijáckého komanda sešlápl plyn roadsteru a pokusil se Walshe srazit čelní maskou. Walsh v poslední chvíli uskočil stranou a rozstřílel přední sklo vozu i s řidičem. Roadster vjel do výkladní skříně jiného bordelu, vystavené polonahé štetky se s jekotem rozutekly.

Walsh skočil za roadsterem, pořežal si při tom bosé nohy. Balík s oblečením hodil na zadní sedadlo a z předního vyházal to, co zbylo z řidiče. Vecpal se za volant, zařadil zpátečku, dupl na plyn.

Roadster prosvířel Márquézovou třídou a o pět minut později se ztratil v bludišti staré brazilské čtvrti.

2. Město jménem Bolívar

„Ligurijská pánev bývala v minulosti tím, čemu by se dalo říci ráj na Marsu. Ze směru převládajících větrů chráněná pohorími, kterým dali Brazilci jména po svých svatých. Plná vody, úrodné půdy a života,“ odříkával kybernetický kustod příjemným ženským altem.

Christina ho neposlouchala, studovala kompletní kostru jednoho z typických obyvatel ligurijské pánve. Čtyři sloupovité nohy a pancíř z hustě nasázených žeber. Masivní lebka byla perforovaná mikrotrhlinami, chyběly jí otvory pro oči, uši a nos. Na holografickém modelu v pozadí bylo znázorněno, že smyslové orgány marsovských zvířat byly

tvoreny jakými trásníčkami, pokrývajících celou čelní část hlavy.

„Pořádný macek,“ vyhodnotila Christina informace. „To je samec, nebo samice?“

„Tomuto zvířeti dali vědci název marsovský zubr“ poučil ji počítačový program. „Je prokázáno, že to byl býložravec. Marsovská zvířata byla pohlavně rozdělena podobně jako pozemská. Většina z nich byla vejcorodá, u některých druhů, zejména šelem, se vyvinula jakási placenta. Vědci ještě nemají metodiku rozeznávání pohlaví z pouhých kosterních pozůstatků.“

Christina se ohlédla po svém tělesném strážci. Muže jménem Hoare výklad nezajímá. Ruce měl nacpané v kapsách ošklivé, příliš velké bundy a díval se skrz průhlednou stěnu na dopravní ruch ulice Bastiena Mirda, pulzující o podlaží níž.

„Vy už jste tady někdy byl?“ zeptala se ho. Podíval se po ní – malý, kratičce ostříhaný chlápek se sytým šedým očním bělmem a s černými šmouhami na lícních kostech. Věděla už, že takovými šmouhami se vyznačují muži, kteří tráví hodně času mimo ochranné filtry kopulí – černé šmouhy jim vypálí slunce do škvír mezi kyslíkovou maskou a brýlemi. Mohl být starý asi jako ona, tedy něco před třicátkou.

„Jsem tu poprvé,“ řekl. „Ale v Pustině jsem viděl plno takových kostí. Celé hřbitovy.“

Za svou desetiletou kariéru novinářky už poznala tucty profesionálních zabijáků. Smutné i veselé, sílence i vyrovnané typy. Elegantní muže, primitivní ověšené amulety z lidských kostí. Ať byli jakýkoliv, být žoldněm pro ně znamenalo být výraznou, nepřehlédnutelnou osobností. Hoare byl jiný. Zdál se jí mdlý.

Napadlo ji, jak se asi ona jeví jemu: vyhublá ženská, o které známi říkají, že vypadá jako malé „i“ (chlapecky ostříhaná hlava byla tou tečkou nad písmenem), oblečená s vybraným nevkusem do kotníčkových bot, šedých safari kalhot s mnoha kapsami a jahůdkového sáčka.

„Chtěla bych vědět víc o marsovských organismech,“ vyběhla kybernetického kustoda. „O těch, které přežily kataklyzma.“

„Nepřežilo nic živého,“ poučil ji počítač. „Situace je identická se zánikem dinosaurů na Zemi: do Marsu před dvěma miliony let narazil asteroid. Veškerá atmosféra unikla do kosmického prostoru. Mars má příliš slabou gravitaci, nedokázal ji udržet.“

„A co ty plíšně v norské enklávě?“ namítla Christina. „Slyšela jsem, že Britové objevili poblíž vulkánu Stephenson jezírka, ve kterých kromě řas žijí i nějaké plazi podobní mlokům.“

Počítač se na dvě vteřiny odmlčel. „Informace nebyly vloženy,“ řekl pak.

Interval startovacího okna kulminoval a muzeum bylo plné turistů i personálu z planetoletů, mužů i žen. Turisté! Christina nikdy nepochopila, jak někdo může strávit téměř celý rok života výletem na Mars, ale byli taková a bylo jich dost. Večer se všichni přesunou na Márquézovu třídu a budou si prohlížet pózující šetky, zítra si vyjedou upravenými rovery na výlet do rudých plání.

Před marsovského zubra se postavil starší pár, evidentně turisté. Bolívarské muzeum představovalo to nejlepší z marsovské archeologie i historie, co bylo kde k vidění – TaimanCom nešetřil prostředky, protože takovéhle záležitosti mu vylepšovaly image.

„Představte si to, drahoušku, jen dva miliony let,“ obrátila se na Christinu žena z turistického páru. „To je z geologického hlediska okamžik, nemyslíte? Před dvěma miliony roků tady byl život a teď tu není nic, jen poušť. Stačilo málo. Mohli jsme tu najít obyvatelnou planetu.“

Christina se na ni přátelsky zakřenila. Pohnula se dál, Hoare ji následoval. Loudali se k marnotratně širokému schodišti, lemovanému pseudoantickými sochami i kosterními pozůstatky velkých marsovských zvířat. Po straně schodiště stál drobný Číňan v livree. Sáhla na něho, aby se přesvědčila, že to není jen holografie. Ale ne, byl skutečný.

Vystoupili o patro výš, kde byla sekce novodobých dějin. „Budeme prohlížet muzeum celý den?“ zeptal se Hoare netečně.

„Ne, mám tady schůzku s mužem jménem Charles Walsh.“

Loudali se expozicí mezi mapkami původního brazilského osídlení, holografickými fotografiemi, vitrínami s autentickými nástroji brazilských kolonistů. Christina postála nad modelem Bolívaru, který ukazoval stav města na konci čtyřicátých let.

O kus dál se hlouček turistů hádal s kybernetickým kustodem. „Jednomu nerozumím,“ říkal vzrušeně muž v uniformě důstojníka dopravního raketoplánu. „Proč museli být brazilští kolonisté odvezeni zpátky na Zem? Jaký mělo smysl vrážet miliardy liber do deportace Brazilců, pak nabírat nové kolonisty a vozit je na Mars? To nemohli udělat smlouvu s původními kolonisty? Některým z nich přece muselo být jedno, jestli pracují pod vlajkou Brazílie, nebo pod logem TaimanComu.“

„To nebylo možné z právního hlediska,“ vysvětlil počítač. „Brazílie zabrala ligurijskou pánev podle vesmírného práva. Brazilská loď zde přistála první a její posádka označovala celou oblast. Ligurijská pánev měla Brazílii patřit, dokud zde bude alespoň jediný živý brazilský občan. O třicet let později, vysílená válkou s Argentinou, prodala Brazílie svá práva na ligurijskou pánev TaimanComu. Vlastnictví nemohlo být převedeno, dokud poslední brazilský občan neopustil ligurijskou pánev. A musím vás opravit – TaimanCom nepřijímal kolonisty, nýbrž zaměstnance. Uzemí, patřící TaimanComu, přestalo být kolonií, ale stalo se vlastnictvím nadnárodní korporace.“

„Za smrt těch lidí ale zodpovídá TaimanCom.!“ nechtěl se dát důstojník.

Počítač ho přerušil: „Nemáte tak úplně pravdu. Aby urychlil převzetí ligurijské pánve, zajistil TaimanCom repatriaci brazilských kolonistů, jejich dopravu na Zem. Najal planetolet Felúka a přistavil ho na oběžnou dráhu kolem Marsu. Bohužel – mezi původními kolonisty došlo k nepokojům, museli být pacifikováni. Někteří byli dopraveni na palubu Felúky násilím, jiní zahynuli při srážkách s pořádkovými jednotkami TaimanComu. Taková je pravda. Došlo ke zpoždění oproti časovému plánu, byly zmeškány poslední dny startovacího okna. Kapitán Felúky špatně odhadl situaci a přes

varování vydal rozkaz ke startu. Snažil se zvýšit rychlost lodi, ale jen zbytečně spálil drahocenné palivo. Mars a Země se od sebe oddělily na příliš velkou vzdálenost a pro Felúku už bylo nemožné dosáhnout Země i Marsu. Planetolet se dodnes vznáší kdesi v meziplanetárním prostoru...“

Odmlčel se, jako by chtěl vzdát úctu obětem.

Vysídlení brazilských kolonistů byla věnována celá jedna sekce, uprostřed ní se pomaličku otáčel holografický obraz planetoletu Felúka. Na panelech u stěn běžely prastaré videozáznamy: boje ve starém Bolívaru, plačící ženy, násilím strkané do pendlů mezi Marsem a Felúkou, projev ředitele TaimanComu, poprava vůdců brazilské guerilly.

Poslední sekce muzea byla ještě o patro výš a byla věnovaná nejnovějším dějinám ligurijské pánve, osmdesát let ve vlastnictví TaimanComu. Masivní těžba kovů i fosilních zbytků marsovských organismů, využitelných jako palivo. Rozvoj průmyslu: výroba automobilů, těžkých strojů i planetoletů. S možnostmi, které poskytovala ligurijská pánev, nemohla TaimanComu konkurovat žádná firma na Zemi, a to i při započítání nákladů, které měl TaimanCom s dopravou zboží na Zem.

„Drancování,“ podotkla k tomu Christina. „Vydrancovali ložiska kovů i paliv na Zemi, teď drancují Mars. Ale tak hrozným způsobem... Planetolety poháněné naftou! Vždyť je to absurdní!“

„Nemohla byste myslet trochu pozitivně?“ vybědl ji Hoare.

„Kritické myšlení patří k mé profesi,“ řekla pyšně. „Jsem novinářka. Tady vidíte,“ ukázala na barevnou mapu, „k čemu vedou tyhle způsoby. Brazílie si při zabírání Marsu vytáhla žolika, ligurijskou pánev, chráněnou před vichřicemi, bohatou jak na kovy, tak na fosilní paliva – marsovské uhlí a marsovskou naftu, jak se tomu říká. Prohospodařila ho a bank shrábl TaimanCom. Ten se zahltit bohatstvím, ale lidé v jeho vedení neměli nikdy dost. Začali se o ligurijskou pánev rvát jako psi o kost – od společnosti se odštěpil Olympus a začal si dělat nároky na podstatnou část území. Protože neexistuje soud, který by nároky Olympusu a TaimanComu rozsoudil, vedou mezi sebou obě společnosti už padesát let partyzánskou válku.“

„Olympus byl poražen,“ upozornil ji Hoare. „Stáhl se až k Savčenkovu pohoří. Před čtyřmi roky jsme prolomili jejich jižní linii, zničili jsme desítky jejich hydroponií.“

„My?“ podivila se Christina. „Netušila jsem, že jste tak loajální zaměstnanec TaimanComu.“

„My,“ potvrdil. „Podívejte se.“ Na velkoplošné obrazovce běžel záznam útoku na předmostí Olympusu, pěšáci podporovaní pidivozítky se ženou proti betonovým bunkrům. Záběry byly mimořádně dramatické, sestříhané ze záznamů kamer, připevněných na zbroji bojovníků. Výbuchy. Roztrhaná těla. Řada dělníků Olympusu s rukama zdviženými nad hlavou. Plastikové bubliny, zdvihající se z rudé pláně, chránící rozsáhlá pole před mrazem. A pak, stisknutím tlačítka, vniká dovnitř hydroponií řídoucí marsovská atmosféra. Zelená barva rostlin se během minuty mění v hnědou, listy i stvolky křehnou, drobí se, rozpadají se v prach.

Oddíly vítězných žoldnérů TaimanComu. „Tam někde jsem já,“ ukázal Hoare na obrazovku. „Byl jsem při tom.“

Postáli na nejvyšší plošině Mart'anského muzea, polyplastikové desky ochranné klenby se pnuly sotva deset metrů nad nimi. Z výšky si prohlíželi město Bolívar. Založili je Brazilci před více než sto lety a tvořila je chaotická soustava plastikových bublin různé velikosti i stupňovitých glasserových pyramid. Jeho ústřední částí byla turisticky atraktivní čtvrť Tico, postavená podél bulváru Bastiena Miróa, zastavěná třípodlažními domy ze skla a oceli, plná penziónů, kanceláří nabízejících výlety do Pustiny, občůdků se suvenýry, na severu ukončená Márquezovou třídou. Souběžně s Tikem se táhla obchodní zóna, ještě rozsáhlejší než ta turistická. Na východě se rozkládaly ubytovny pro zaměstnance TaimanComu, sklady, pomocné provozy pro zajištění kyslíkové atmosféry ve městě. Na severovýchodě pak město přecházelo ve výrobní komplexy, ze kterých se zdvihala oblaka vypouštěného zbytkového kyslíku, a úplně vzadu se tyčily těžní věže. A kolem toho všeho rudá pláň.

Podívala se na hodinky: „Půjdeme na schůzku.“ Sjeli výtahem do přízemí a tam vešli do restaurace z blyštivého kovu a pseudoskla. Usadili se do pohodlných křesílek u skleněného stolku, Číňanek v bílé blůze číšníka od nich převzal objednávku.

„Co je to sakra za ty Číňany tady?“ podivila se Christina.

„To jsou wangové,“ řekl Hoare a pak, po Christinině udiveném pohledu, vysvětlil: „Mají tak nevýhodné smlouvy, že jsou to prakticky otroci. Nesmějí se vzájemně stýkat. Nepustí je do většiny obchodů, do žádného bordelu. Nedostávají plat. Nikdy se odsud nedostanou. Když zemřou, hodí je do topeniště vysoké pece.“

Ta informace ji zaskočila: „Hitler by to nevymyslel lépe.“

Upřel na ni hypnotický pohled: „Je to složitější, než si myslíte.“

Wang v číšnícké uniformě jim přinesl koflíky s kávou a táč s chlebičky. Postavil se vedle nich a strnul, stál tam jako vypnutý stroj. Christina se po něm znechuceně podívala, zvedla svůj koflík z podšálku. Pak si všimla, že na spodní straně šálku je přilepený složený papírek. „Co to, sakra, je?“

„Schovejte si to,“ řekl kdosi, snad wang, snad káva v hrnku.

Od vedlejšího stolu se zvedli dva muži ve vycházkových uniformách dílenských inženýrů TaimanComu. Postarší pár turistů, který před hodinou obdivoval kosti marsovského zubra, tu byl taky. Číšník, tentokrát běloch. Ještě muž v trojdielném šedém obleku.

„Jste zatčeni,“ řekl chlapík v obleku. „Nedělejte potíže, žádné prudké pohyby.“ Mávl rukou a zaklapl na wangově levém zápěstí obroučku kovových pout. Dáma z turistického páru vytáhla z kabelky velikou pistoli, chlapíci v inženýrských uniformách vyklepali z rukávů elektrošokové obušky.

Christina zahlédla wangův pohyb jen jako rozostřenou šmouhu. Táč s chlebičky se vznesl a přeřal muži v obleku hrdlo až k obratlům. Muž s obuškem dostal kopanec do břicha a stará dáma ránu do hlavy jakousi zbraní podobnou nůžce, která se náhle objevila ve wangově ruce.

Třeskl výstřel – Hoare popoletl tři kroky dopředu a zlomil se přes stůl. Kdosi mu bez ostychu přitiskl k zádům ústí

pistole a stiskl spoušť. O dva stoly dál se rozštěkal automat. Kulky udeřily do wangova těla a nadělaly do něho velké krvavé díry, jiné letěly restaurací a zraňovaly ostatní hosty. Christina se tiskla pod skleněnou desku stolku a lokty si držela na uších – v pěsti svírala ten složený papírek.

Prásknutí výstřelu bylo o oktávu vyšší než všechen rachot kolem. Automat zmlkl. Další dva výstřely. Silná ruka ji chytla a vytáhla z ukrytu: „Rychle, slečno!“

Hoare ji vleče ven, v ruce svírá plochou pistolí. Inženýr s obuškem mu chce nadběhnout, stará dáma se sbírá z podlahy a pozvedá zbraň. Žoldnéřova pistole dvakrát ostře vyštekne, inženýr se chytí za břicho, v čele staré dámy náhle že je úhledná černá díрка s červeným okrajem.

Hoare zamíří na prosklenou stěnu a stiskne spoušť, stěna se hroutí v jediném třípytivém vodopádu. Chytí Christinu za ruku a smýkají otvorem ven na ulici Bastiena Miróa.

Uklidnila se teprve za hodinu. Hoare jí nejprve vysvětlil, že jeho ošklivá hnědá bunda je neprůstřelná, a proto zůstal naživu, přestože ho střelili do zad. Donutil ji koupit si novou safari bundu, která ladila s jejími kalhotami, jahodové sáčko nacpal do popelnice. Dohlédl, aby si změnila účes. Vodil ji po rušných ulicích, držel se na rozhraní turistické a obchodní zóny, snažil se nezůstávat na jednom místě. V Bolívaru teď žilo sto padesát tisíc lidí a nebylo tak obtížné se v něm skrývat, alespoň krátký čas a pokud člověk město znal.

Byla ztracená v cizím světě, jako už tolikrát. Takovéhle to bylo v Rusku, na Balkáně, v Kongu. Věděla, že ve skutečnosti je vysunutým tykadlem agentury, která nasává pro World Life senzační zprávy, a ta agentura se o ni postará. Když se cítila dost klidná, vytáhla z postranní kapsy kalhot mobilní videofon a spojila se s planetoiletem, parkujícím na oběžné dráze.

Na miniaturní obrazovce se objevila čokoládová tvář „Porkyho“ Craye, jejího partáka. Někomu s konvenčním myšlením by mohlo připadat divné, že si Pórky hová v bezpečí a nechá jít do terénu ženu, jenže Pórky byl homosexuál a nestyděl se za to. Říkal, že Christina má víc testosteronu než on a možná to byla i pravda. Kromě toho byl Pórky v agentuře o úroveň výš a směl rozhodovat o taktice i financích. Pozorně vyslechl její referát a pak podotkl: „Vlastně jsem něco takového čekal, děvče. Zapomněl jsem ti říct, že Walsh je objektem zájmu jakési militantní organizace, údajně agentů Olympusu. Ozval se nám poté, co ho napadli nějací muži a pokusili se ho zabít. Prostřílel si cestu a teď se skrývá na neznámém místě.“

„Ty sviňáku,“ zasykla, „poslals mě na popravu!“

„Ale neblázni, děvče, vždyť žiješ, sehnali jsme ti toho nejlepšího ochránce, jaký byl za peníze k máni. Teď alespoň máme jistotu, že Walsh šlápl do něčeho velkého. Máš nějakou stopu?“

Vzpomněla si na složený lístek papíru, ještě ho ani neotevřela. „Něco bych měla,“ připustila.

„Takže fajn. Máš dvě možnosti. Buď tě pan Hoare vyvede do Pustiny, my přistaneme a nabere tě. V tom případě jsme ale letěli na Mars zbytečně. Rok našeho života je v hajzlu a reportáž taky. A nebo za tím můžeš jít dál.“

Mohl to tak udělat – raketoplán typu kondor, kterým přiletěli, měl v sobě technologii harrier se stavitelnými tryskami a mohl v nízké marsovské gravitaci startovat i přistávat ve svislém směru. Jenže ona neměla na vybranou.

„To musí rozhodnout pan Hoare,“ řekla a podala videofon žoldnéři. Ten se chvíli domlouval s Porkym a pak se otočil k Christině: „Ukázala byste mi ten papírek od wanga?“ Rozbalili ho. Byly na něm čtyři řádky číslic. Dívce nic neřikaly, ale žoldněř přikývl. „Dojde ke značnému navýšení nákladů,“ oznámil Porkymu. Řekl své požadavky a Porky je odkýval.

„Platbu proveďte okamžitě, na konto ABV,“ požádal Porkyho a pak přístroj vypnul.

Sluneční paprsky, zalomené šikmými plochami jehlanů a deformované stěnami bublin, se zvolna skládaly k západu.

Ulicí kolem nich korzovali lidé.

Žoldněřův přítel bydlel ve čtvrti, kterou začali stavět Brazilci už před sto lety jako první základnu. Tvořila ji soustava obrovských hal, připomínajících velkokapacitní stodoly, spojených dlouhými podzemními koridory, vysekanými přímo v permafrostu. Haluzny byly provívané ostrým průvanem ze zastaralých mamutích filtroventilačních zařízení a vládlo v nich přišetí, protože původní stěny byly přestříkány několika vrstvami polyplastické emulze. Na použitých materiálech se dalo studovat, jak postupovalo objevování marsovských materiálů – zahrnovaly šedý kov, polyplastik, pemzu i pseudodřevo.

Žoldněřův přítel byl drobný Japonec. Hoare ho nepředstavil, ale Christina vyrozuměla, že se jmenuje Mike. Patřil mu byt v obytném bloku, zavěšeném jako obrovská plástev na stěně jedné z haluzen – pokoj o čtyřiceti metrech čtverečních s vestavěným sociálem, kuchyňskou výlevkou a s oknem přímo do rudé marsovské krajiny.

Vyvětrat se pochopitelně nedalo a přetížená ventilace vydávala stálý bručivý zvuk. Místnost byla načichlá pachy hydroponické zeleniny i potem obou mužů – ostrého samčího potu, který Christině připadal urážlivý.

Mike respektoval džob Christinina ochránce – vyklidil pole a ponechal je jejich záležitostí. Hoare bezostyšně prohledal Mikovy zásuvky, z jedné pak vytáhl podrobnou mapu ligurijské pánve. Díval se do čísel na papírku, jehož předání zaplatil bezejmenný wang životem. Jezdil po mapě prstem. Nakonec přikývl: „Tady je to!“

„Co to znamená – ta čísla?“ osmělila se Christina.

„Koordináty. Souřadnice vzhledem ke stacionárním družicím.“

„Aha,“ svíto jí. „Říkali mi to. Mars nemá magnetické pole, a tak nemůžete používat kompas. Místo toho máte upravené mobilní telefony, které vám změní nějaké... úhly a vzdálenosti od obou družic. Těm družicím, tuším, říkáte Dueña a Guvernantka, ne?“

„Tak. Dueña a Guvernantka.“

„Podle těch čísel můžeme najít Walshe? Nebo další vzkaz?“

„Můžeme najít označené místo a to, co je tam pro nás připravené. Ale teď mi řekněte, slečno, co pro vás Walsh má? Proč ho hledáme?“

„Ne, to vám nesmím říct.“

„Máte jenom dvě možnosti – buď mi to řeknete a já tam s vámi možná půjdu. A nebo si to necháte pro sebe – ale já udělám to, co navrhoval váš šéf: vyvezu vás do Pustiny a tam počkám, až pro vás kondor přiletí.“ Říkal to hovorovým tónem a bez vzrušení, ale ona věděla, že všechno bude tak, jak on rozhodne.

„Mart'ané,“ vydechla. „Walsh nám má předat materiály týkající se zničené mart'anské civilizace.“

Chvilí přemýšlel. „Dobře. Půjdeme za Walshem. Pozití.“

„Vás to nepřekvapuje? Nebo vás Mart'ané nezajímají?“

„Viděl jsem celá pohřebiště marsovských zvířat, závěje z kostí. Doprovázel jsem profesora Haffa, když odkryl, jak tomu říkal, marsové zebry, zvířata s hladkou žíhanou kůží, zamrzlá v ledové kře. Kousky jejich masa dával žrát svému vykastrovanému kocourovi. Znáš dvacet druhů marsovských stromů – rozeznávám je podle barvy i struktury. Proč ne Mart'ané?“

Noc strávila na lehátku pod vypůjčenou příkrývkou, Mike a Hoare si ustlali na zemi. Nemohla spát, ventilace drnčela, výlevka páchla a Mike co chvíli vykřikl ze spaní. K ránu usnula, a když se probudila, Hoare byl pryč.

Mike seděl na podlaze v pozici lotosový květ, v ruce držel dálkový ovladač a díval se na televizi. Prošla kolem něho do koupelničky a tam se trochu dala do pořádku. Když se vrátila, seděl Mike stále tak, jak byl, a vydržel tak i po většinu dne. Nepatrným pohybem ukazováku přepínal tři programy, které se tady daly chytit (dva vysílaly australská a indická kolonie, třetí TaimanCom, běžely na nich především předpovědi počasí a dvacet let staré stupidní seriály). Chvilí se dívala na televizi, chvíli na Mika a pak oknem do rudé planiny. Pozorovala, jak se kolem rudých skalisek posunují stíny a na temné obloze se rozpouštějí bělavá oblaka. Kolem čtvrté odpoledne už tu marsovskou krajinu k smrti nenáviděla.

Přála si, aby Mike vstal a něco si k ní dovolil, byla by se s ním snad i vyspala, všechno bylo lepší než tohle.

K večeru se vrátil Hoare, vyměnil si s Mikem pár slov v místním slangu, což byla směsice angličtiny a univerzálu.

„Jděte spát,“ řekl pak Christině. „Za čtyři hodiny vyrazíme.“

V komplexu skladišť, kterými ji vedl, bylo jedno, zda je den nebo noc – plastické stěny byly zčernalé a vyspravované jakousi neprůhlednou pěnou. Tlučená, nikdy nezhasínaná světla nasvědcovala chodby, které se vinuly bariérou z montovaných buněk, křížily se, stoupaly i klesaly. Vnitřek se podobal gigantickému, šílenému mraveništi. Občas minuli osamělou postavu a chovali se, jako by tam nebyla – a ona je ignorovala stejným způsobem.

Hoare dovedl Christinu do slepé chodby, páchla tam plíseň a strojní vazelína. V šeru zahlédla malého chlapíka s obličejem skrytým ve stínu. Přizvedl balík, který měl u nohy a poposunul ho směrem k nim. „Máš tam všechno, Hoare,“ řekl.

„A tramp?“ zeptal se žoldněř.

„Hodinu cesty. Dý patnáct, dží šest, jednadvacet...“

Hoare rozbalil ranec. „Tohle si oblečte,“ hodil Christině kus oblečení, který z něj vytáhl. Byl to lehoučký skafandr z lesklého bledězeleného ultradenimu. Lezlo se do něho otvorem na zádech, ze kterého ji ovanul pach mužského potu. Otrásla se odporem.

„Neztrácejte čas,“ pobídl ji Hoare, a tak se začala soukat dovnitř. Ten chlápek jí pomáhal – měl tvář ve stínu, protože měl prostě černou pleť. Podle rozplácělého nosu a rozšklebených úst ho otaxovala na austrálce. Ukázal jí, jak se pomoci suchých zipů aretují všité rukavice i holinky, nasadil jí polotuhou přílbu a srovnal průhledný čelní štít. Zapnul jí zip na zádech a přelepil ho speciální lepicí páskou. Hoare se mezi tím dooblékl do přezůvek, vysokých až k pasu a dlouhé parky s kapucí. Na oči si nasadil brýle, na tvář přitiskl kyslíkovou masku. Kývl.

Austrálec otevřel jakési dveře a vpustil je do malé místnůstky. Dveře za nimi zavřel a ve tmě se rozblíkala světýlka. Pak se otevřely jiné dveře. Prošli jimi.

I přes kombinézu pocítila Christina chlad. Nad hlavou se jí rozblíkala myriáda lesklých bodů, kolem dokola se rozprostřely narůžovělé kontury skalisek. Byli venku.

Byli v marsové pustině.

„Kam chcete jít?“ vyjekla. Její hlas zněl zpod přílby tlučeně.

„Uklidněte se,“ sykl. „Musíme dojít k vozidlu pěšky – je ukryté asi hodinu odsud. Nemějte strach, půjdeme po cestě.“ Podvolila se a šlapala za ním – vlastně to nebylo ani tak namáhavé. Šli po cestě, která byla vymezena jasně viditelnou řádkou luminiscenčních patníků. Na obloze visel jako růžový lívanec jakýsi měsíc – nebyla si jista, zda je to Phobos nebo Deimos. Hoare občas zastavil a pomocí upraveného mobilu zkontroloval to, čemu říkal koordináty. Po hodině odbočili z cesty mezi skaliska, to už bylo horší. Hoare vzal do ruky silnou baterku a svítil na cestu. Mezi limonitovou sutí museli postupovat maximálně opatrně.

Promrzlý terén jí odsával skrz silné podrážky přezůvek tělesné teplo a konečky prstů jí omrzaly – ale tvář měla zalitou potem. Pochopila, proč starousedlíci místo skafandrové přílby používají radši masku a brýle – nemohla setřít pot a nemohla se ani poškrábat. Přemýšlela, jaká je asi venkovní teplota. Minus čtyřicet?

Bylo to neuvěřitelné, ale Hoare našel ukrytý vůz tak snadno, jako by to byl talíř na prostřeném stole. Jeho věčička dokázala určit koordináty s přesností na jeden metr.

Byl to transportér zvaný tramp, univerzální vozítko pro vojenské, průzkumné i vědecké účely. Představoval ekvivalent pozemského vrtulníku, protože tady v řídké marsové atmosféře nebyly vrtule k ničemu. Do kabiny se vešel trojčlenný tým, na korbě byl prostor pro vybavení.

Hoare otevřel dvířka, pomohl Christině dovnitř, pak dvířka pečlivě uzavřel. Otočil kohoutem a kabina se naplnila kyslíkem. Sundal si brýle a masku. „Je tady kolem nuly,“ řekl, „za chvíli se tu oteplí ještě víc. Můžete si sundat skafandr.“

Chvilí zápasila se zipy, ale nakonec to vzdala. Pomohl jí – vyloupl ji ze skafandru jako motýla z kukly. „Vzadu je spacák,“ řekl. „Můžete si zdřímnout, je tam chemický záchod a lednička s jídlem. Vyrazíme za rozednění.“

„Nebudu spát,“ odsekla. Seděla vedle něj na sedadle spolejezdce a dívala se skrz čelní sklo na oblohu s hvězdami a

putujícím Phobosem. „Něčemu nerozumím. Británie, Indie, Spojené státy – ti všichni zakládají na Marsu kolonie. Budují osady, hydroponie, vysazují tu muže i ženy a snaží se, aby se tu rodily děti. Plánují budoucnost. Projektují v časovém horizontu pěti set let. Ne tak v ligurijské pánvi – území TaimanComu není kolonie, ale továrna. Žádní občané, žádní vlastníci půdy, jenom zaměstnanci. Najatá pracovní síla.“

„Ano,“ kývl Hoare.

„Slyšela jsem, že devadesát procent lidí v ligurijské pánvi tvoří muži a devadesát procent žen jsou štetky.“

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Nikdy jsem to nepočítal. Inženýři a akcionáři tu mají své rodiny...“

Zářivě se na něj usmála. Nebyla hezká, na to měla moc široká ústa a zvednutý nos. Ale dokázala být milá způsobem, kterému se říká diblíkovský. „A jak to děláte vy, dělníci a vojáci na nejnižších úrovních? Jakým způsobem máte vy zařízení sex?“

Upřel na ni oči. „Nijak.“

„Neříkejte mi, že nijak. Vy muži přece sex potřebujete stejně jako vodu a jídlo. Nebo jste homosexuál?“

„Ne, nejsem homosexuál... Povím vám příhodu, jestli chcete.“

Pobídla ho a on vyprávěl: „Dělali jsme ochranku profesorovi Haffovi, prováděl výzkumy na linii bojů s Olympusem. Konkurenční žoldáci nás napadli, ale my jsme je odrazili a způsobili jim ztráty. Za to jsme dostali prémii. Můj přítel Tjaden po celou cestu zpátky do Bolívaru vyprávěl o termokinetické kombinéze, kterou si za ty peníze koupí. Lehoučké, hřejivé, se zabudovanou kyslíkovou maskou. V Bolívaru jsme se šli napít, procházeli jsme Márquezovou třídou.

Tjadenovi se zalíbilo jedno z děvčat, které tam stály ve výloze. Díval se na ně a ono na něj dělalo takové ty posunky...

Tjaden si přečetl ceník na výkladní skříni a spočítal si, že když s ní stráví hodinu, ještě mu na kombinézu zbyde. Vešel

do bordelu, dívka zmizela z výkladu a my jsme čekali. Tjaden vyšel po půlhodině, nasupený jako čert. Teprve po

několika pivech jsme z něj dostali, co se stalo. Dívka ho přijala v pokojíku a první čtvrt hodinu strávila tím, že ho

koupala. Pak mu nasadila prezervativ a začala ho cucat. Tjaden se bránil, že chce kompletní... styk. Na to se v pokojíku

objevil veliký černoch,“ Hoare naznačil, jak široká měl ramena, „a řekl mu, že za styk se musí připlatit. Tjaden, jak už byl

v ráži, vytáhl balíček liber a zaplatil. Na to mu dívka... dovolila, aby do ní vešel. Jenže tahle děvčata mají velice dobře

trénované pánevní svaly. Stačilo pár vnitřních stahů a Tjaden byl hotový. Zbylo mu sotva na pivo... Tím chci říct, že v Bolívaru je sex velice drahý.“

Mlčeli. „Poslyšte,“ zeptala se pak, „a odkud vy jste?“

„Odsud.“

„Myslím – kde jste se narodil na Zemi.“

„Narodil jsem se tady na Marsu. Nikdy jsem na Zemi nebyl... I štetkám se rodí děti. Jsem dítětem prostitutky.“

„Aha,“ hlesla a pokusila se to zamluvit. „Jak jste povídal o těch výzkumech na bojové linii – to byly ty, při kterých doktor Haff krmil svého kocoura masem mrtvých marsovských zeber?“

„Ne, tohle bylo tajné. Vůbec nás nepustili k vykopávkám...“

Ostře na něj pohlédla: „Technologie mart'anské civilizace!“

Kývl: „Už mě to taky napadlo.“

3. Hydroponie

Obrovská fasetová bobule stála v sedle pohoří San Carlos. O kus dál zůstávaly zbytky jakýchsi nedostavěných staveb. Hoare tvrdil, že to tu kdysi začal stavět TaimanCom, ještě než se rozštěpil. Válka s Olympusem pak podvázala výstavbě žily.

Jak se tramp blížil k troskám, vzrůstal v Christině neklid. „Myslíte, že nás mohli sledovat?“

„Udělal jsem všechno, aby nás nenašli,“ řekl Hoare. Tím plurálem myslel ABV, Asociaci Bolívarských veteránů, kterou agentura najala na její ochranu. „Tohle je bojové vozidlo,“ vysvětloval. „Má maskování a dokonalé pohlcování zbytkového tepla. Nedá se zaměřit ani ve viditelné oblasti, ani v infra.“

Mikropočítač na palubní desce odpočítával koordináty, vysílané stacionárními družicemi. Hoare vedl vůz po obvodu průhledných polyplastikových stěn stavby. Christině se zdálo, že uvnitř vidí nějaké... stromy? Ale kde by se tady vzaly?

Rogue minul jeden z přetlakových vchodů do objektu a po dvou stech metrech se přiblížil k druhému. „To je ono,“ řekl Hoare.

„Ten vchod? Znamená to, že máme jít dovnitř?“

„Pokud si to budete přát...“

Čekali půl hodiny, ale nic se nestalo. Christina se nasoukala do skafandru a Hoare oblékl parku. Opásal se opaskem se spoustou sumek, na krk si pověsil samopal s tlustou hlavní a zásobníkem trčícím do strany.

Automatický vrtný dveří byl funkční – byl vyrobený tak, aby vydržel desítky let v extrémních podmínkách. Nebyl nijak zabezpečený a dal se otevřít bez speciální karty. Vešli do přetlakové komory a řídicí počítač je pustil do vnitřku stavby. Pohltilo je zelené šero.

Uvnitř stavby byla hydroponie, ale hydroponie, která zešílela. Obrovské stvolky mutované kukuřice, vysoké až pět metrů, se draly k zaprášeným polyplastikovým deskám. Hoare sundal kyslíkovou masku: „Můžete si sundat přilbu.

Tady uvnitř je kyslíkové mikroklima.“

Ještě než to stačila udělat, ozval se z kukuřičné džungle hlas: „Dejte ruce nahoru! Mám vás na mušce!“

Hoare pozdvihl ruce, otočil se bokem k hlasu a přefíkal koordináty vchodu. „Předal nám je nějaký wang,“ dodal.

„Nehýbejte se!“ zazněl jiný hlas z jiné strany. „Žádné triky! Ten druhý ať si sundá přilbu!“

„Musím jí pomoci,“ řekl Hoare. „Sama si nerozepne zip.“

„Jí?“ vyjekl hlas. „Oni poslali ženu?“

Christina shodila přilbu: „Jsem z agentury DACC. Mám za úkol promluvit s panem Walshem. Tady je můj služební

průkaz.“

Houští se rozhrnulo. Muž, který vyšel, se velmi podobal ilustracím z knihy Robinson Crusoe. Oblečený v cárech, ozbrojený pistolí. Neoholený. Veliký. „Já jsem Walsh.“ Ústa ve štětinatých vousech se mu roztáhla od ucha k uchu. „Pojďte za mnou.“

„A vaši společníci?“ rozhlédla se po ostatních hlasech.

Pokrčil rameny: „To bylo jen echo.“

Vedl je sladce páchnoucím, překysličeným pralesem. Úkryt měl zařízený v bývalé strojně vzduchotechniky v podzemí. Místnost byla nasvícena xenonovými výbojkami, napájenými záložními články, které by při takovémle spotřebě vydržely tisíc let. „Udělejte si pohodlí,“ vybídl je. „Uvařím kávu.“

Christina se vysoukala ze sevření skafandru, pod kterým měla stále svůj safari komplet a kotníčkové boty. Walsh vařil na plynovém hořáku vodu v plecháčku. „Tak ženu,“ pochechtával se. „Poslali ženu.“

„Přiletěla jsem ze Země,“ řekla Christina. „Rok života jsem spláchla do hajzlu. Doufám, že za to vaše zpráva stojí.“

„To si buďte jistá, děvenko!“ Postavil na kovový stolek plechové hrnky a naplnil je kávou z velkého, snad pětikilového balení. „Pravá brazilská, sto let stará. Našel jsem ji v pustině. Tady se podívejte,“ hodil na stolek štůsek fotografií, vytisknutých počítačovou tiskárnou. „Na nich to je.“

Vzala fotky do ruky: „Mart'anské artefakty?“

„Něco lepšího,“ zalil kávu v hrnkách. Voněla velice příjemně. „Já jsem byl terénní geolog, to asi víte. Na posledním průzkumu jsem našel hroudu zlata, chápete? Ne, žádné Mart'any, ale cínovou horu. To největší naleziště cínu, jaké v ligurijské pánvi je.“

„Cín?“ řekla zklamaně. „Cín?“

„Tak. Dal jsem zprávu společnosti a čekal na svůj podíl. Pak se mě pokusili zabít. Proč? Kvůli mé prémii? Blbost! Utekl jsem a vzal s sebou disketu se snímky, které jsem tam nafotil. Tisíce snímků. Prohlížel jsem je celé týdny. A pak jsem to pochopil.“

Srdce se jí zastavilo a zapomněla dýchat. Žádné artefakty. Žádné technologie. Mart'ané!

Z detailu, zvětšeného, retušovaného a konturovaného počítačovým programem, zírala postavička s velikou hlavou, velikýma šedýma očima a vystouplým hrudníkem. Všechno ostatní – ruce, nohy, zbytek trupu – bylo titěrné a nepodstatné. Tvor se zpola kryl za skaliskem. Byl oblečený do jakési kombinézy, na spodní části tváře měl něco jako kyslíkovou masku.

Rychle listovala fotkami: rozostřené momentky tvorečků, skrývajících se ve stínech skal.

„Může to být podvrh,“ nadhodil Hoare.

„Je vám líto, že vás nezabili?“ vykřikla. „Myslíte, že vás nechali zabít pět lidí proto, aby podvrhu dodali důvěryhodnosti? Nebo jste taky součástí spiknutí?“

Walsh je upozornil: „Taky jsem jich pár sejmul.“

Srkali kávu a Walsh jim vypověděl svou historku. Christina měla pocit, že jí bušící srdce roztrhne hrudník. „Walshi,“ vyjekla nakonec. „Řekněte mi koordináty toho místa!“

Olízl si rty. „Chci dvacet tisíc liber,“ šeptl.

„Budete je mít! Zadarmo vás dopravíme na Zem!“

„Chci zálohu,“ hlesl.

„Já vám nemůžu dát zálohu. Vezmeme vás na palubu kondora a tam s vámi uzavřeme smlouvu.“

„Chci zálohu,“ zopakoval. „Chci vás. Chci se s vámi pomilovat.“

„Cože? Vy jste se zbláznili!“

„Slečno,“ zašeptal, „možná na to nevypadám, ale jsem skoro šílený. Dvě stě dní se schovávám a čekám, kdo mě najde dřív – jestli vy nebo zabijáci. Nutně potřebuju ženskou. Jiná než vy tady není.“

Pochopila, že to myslí vážně. Viděla plno mužů v tomhle stavu – na Balkáně, v troskách Moskvy. Sex pro ně byl tím nejdůležitějším. Pokud nepřikývne, Walsh provede nějakou nepředloženost a Hoare ho zastřelí. Její sólokapr bude v hajzlu.

Prohlédla si ho: zarostlý, špinavý, páchnoucí chlap. Sympatický. I přes to, v jakém byl stavu, jí byl sympatický.

„Hoare,“ řekla, „nechal byste nás laskavě o samotě? Stačí půl hodiny...“

Žoldnér na ni upřel svůj neuhýbavý pohled a Walsh až nadskočil. „Hoare,“ zopakovala, „prosím vás...“

Hoare pokrčil rameny a posunul si řemen samopalů. Beze slova vyšel ke schodišti, vedoucímu do džungle.

„Tak,“ řekla Christina, „teď jste na řadě vy...“

„Nevěřil jsem, že budeš souhlasit,“ vydechl. „Nevěřil jsem.“

Rozepla si vestu i halenku. Ukázala mu prsy i břicho, opálené v soláriu na raketoplánu. Shýbla se, aby si rozvázala boty. Walsh ze sebe trhal oblečení.

„Ne!“ vykřikl. „Nezdržuj se!“ vykřikl. Byl ve chvílce úplně nahý, veliké chlupaté zvíře. Bylo jí ho líto, připadal jí jako chlapec, který se těší na svou novou hračku.

Cožpak to pro muže opravdu tolik znamená?

Stáhl jí kalhoty ke kolenům. „Víš, stydím se za sebe,“ drmolil. „Stydím se. Stydím se!“ vyřázel do rytmu pohybů.

A pak už jenom křičel.

Vstal a pohlídl jí po tváři. „Tady,“ podal jí poslední fotku, na zadní straně byly napsané čtyři řádky čísel.

„Koordináty.“ Přihodil k tomu ještě něco, vypadalo to jako lopatka od větráku. „Tohle mi přinesli. Mart'ani.“

Vytáhla si kalhoty a věc, kterou jí podal, zastrčila do kapsy.

„Walshi!“ ozval se shora Hoare. „Rychle! Vezměte si pistoli! Našli nás! Slečno!“

Vyběhla po schodišti, třesoucími prsty zatáhla zip vesty. Hoare jí podal ruku, vtáhl ji do kukuřičné džungle. „Musíme

pryč!“

„Walshi!“ vyhrkla, ale on už se také hrnul ven. Během kratičké chvílky si stihl obléci kombinézu a skočit do bot, v ruce držel pistoli: „Co se děje?“

„Jsou tady,“ sykl Hoare.

„Co budeme dělat?“

„Zkusíme se dostat k východu. Proběhneme k vozidlu, našlápneme ho a zmizíme v pustině.“

„Dobře,“ kývl Walsh, ale Christina vyjekla: „Jak se tam dostanu? Nemám skafandr! Musím se pro něj vrátit!“

„Ne,“ zarazil ji Hoare. „Dokážete to i bez skafandru!“

Prodírali se kukuřičným busem. Walsh je dovedl k průsvitné stěně, dál postupovali podle ní, neuvěřitelnou spleť listů, které tu bojovaly o každý foton. Za zelenou záclonou se objevila mezera v houštině: udupaný prostor před přechodovou komorou. Na panelu automatického vrátného svítila řada červených světel, vchod do komory zakrývala ocelová žaluzie.

„Sakra,“ zakvílel Walsh, „fakt tu někdo je – vy jste nechali vnitřní dveře otevřené, teď jsou zavřené!“

„Prorazíme stěnu,“ rozhodl Hoare. Vytáhl z jedné sumky na opasku černý hranolek veliký jako pěst a připlácí ho na stěnu. Pak do něj vtiskl rozbušku.

„Ne, člověče! Ne! Zničíte hydroponii!“ křikl Walsh.

„Chcete se nechat zabít? Čekají tam na nás!“

„Poznal jsem plno takových, jako jste vy,“ zasípěl Walsh. „Zabijáci! Dokážete jenom ničit! Ale tohle je život, rozumíte? Zárodek života – všech budoucích životů na Marsu!“

„Už jste skončil?“ zeptal se Hoare netečně.

„Počkejte! Doběhnu tam a dveře otevřu! Třeba je jenom zavřel automat!“ Walsh nečekal na souhlas a rozběhl se mezi silnými stvoly. Jakmile vyběhl z džungle, stal se snadným cílem.

Nebylo slyšet střelbu, automaty nepřátel měly dokonalé tlumiče. Veliké Walshovo tělo se zmítalo v poryvech olověného deště a kulky do něj vyrývaly krvavé krátery. Prolétávaly jeho tělem, kosily zdvočelou kukuřici. Pleskaly do stěny hydroponie, ale neměly dost průraznosti, aby ji prorazily.

Walsh křičel – řval pět vteřin a pak zemřel. Hoare táhl Christinu co nejdál od stěny. Olověné včely se rozléty k nim, z houštiny se rozeřvaly hlasy lovců. Ne, teď už to nebyla echa.

Hoare vytrhl z pouzdra mobil a stiskl jakési tlačítko. Nálož, kterou před chvílí připevnil na stěnu, vybuchla. Z místa výbuchu se nafoukla ohnivá koule. Živená překysličenou mikroatmosférou letěla do vnitřku hydroponie a měnila stvoly kukuřice v popel. Plastická stěna vzplála a vzápětí uhasla, protože roztaveným otvorem dovnitř vnikla prázdnota z pustiny. Stěna se s kvílením trhala, párala se až k vrcholíku. Mikroatmosféra unikala do prostoru.

Hoare srazil Christinu do sladce páchnoucích kořenů. Nahoře se přehnaly plameny a zhasly. Chytil ji za rameno a vlek ji k díře ve stěně. „Dýchejte!“ křičel. „Dýchejte, dokud můžete!“ Tiskl prst na spoušť automatu a posílal do umírající džungle krátké dávky.

Proběhli mezi spečenými okraji otvoru, který do stěny vypálila nálož. Christina se znovu nadýchla, ale místo kyslíku jí do plic vnikla mrazivá prázdnota. Mráz nebyl tak hrozný, jak čekala – slunce rozpálilo rudou poušť a ohřálo vzduch na nějakých deset pod nulou. Horší bylo, že ten vzduch měl velice málo kyslíku. Slabá tři procenta.

Lapala po vzduchu, rvala se o život, utíkala. Slzícíma očima zpozorovala, že jejich tramp už je blízko, vedle něho však stojí mnohem větší vozidlo, jakýsi mikrobuses na osmi obřích pneumatikách a u něj dva strážci v rudočerných termokinetických kombinézách. Prvního smetla dávka z žoldnéřova samopalů, druhý skočil do kabiny, nahodil motor a sešlápl plyn. Přední kola vozu se stočila do ostrého úhlu a mikrobuses obloukem vyrazil do Pustiny, pryč od automatu, z jehož ústí se řinuly záblesky.

Bezmocně ležela na zemi, zatínala pěsti a dusila se. Hoare se k ní sklonil, přitiskl jí na ústa svou kyslíkovou masku.

Počkal, až se třikrát zhluboka nadechne, pak ji zvedl do náruče a odnesl do kabiny trampa.

„Sledovali nás tím nejprostším způsobem,“ řekla Christina. „V opasku kalhot jsem měla vysílačku. Zřejmě mi ji tam dali už v hotelu v Bolívaru.“

„Hoare, jak to, že jste ji nenašel?“ obvinil žoldnéře Porky.

„Nehledal jsem ji,“ rozhodl omluvně ruce Hoare. „Tady na Marsu se nic takového nepoužívá... my to nepoužíváme.“

Jakmile jsem věděl, co hledat, nebyl problém vysílačku najít. Tramp je plný přístrojů na zjišťování elektromagnetického vlnění. Radiomajáků a tak.“

„Nechápu, proč nás nezlikvidovali už včera v Pustině. Nebo v Bolívaru,“ vzdychla Christina.

„Chtěli, abyste je dovedli k Walshovi,“ řekl Porky.

Za skly vozítka byla noc. Phobos vycházel a Deimos zapadal (nebo to bylo naopak), světlo obou měsíců osvětlovalo roztrženou kopuli hydroponie, vzdálenou od trampa půl kilometru. Porky, třetí člen konference, se šklebil z obrazovky.

„Co se stalo s těmi lidmi, kteří vás napadli v hydroponii?“

„Jsou mrtví,“ řekl Hoare. „Došel jim kyslík. Jejich šofér zpanikařil a nechal je tam. Našel jsem pět mrtvol. Udusili se.“

„Slyšel jsem, že trénování lidé dokážou přežít v marsovské atmosféře hodinu, hodinu a půl,“ podotkl Porky.

„Tihle to dokázali,“ kývl Hoare. „Někteří z nich.“

„To je hrozná smrt,“ vybuchla Christina a v plicích ji ostře zabolela čerstvá vzpomínka. „Pomaličku se udusit.“

„Mlčeli. „Co budeme dělat teď?“ zeptala se Christina.

„Dokončíte to,“ řekl Porky nekompromisně. „Christino, tohle je bomba tisíciletí, cožpak si to neuvědomuješ? Největší objevy na Marsu se odehrávají teď, v posledních dvou letech – ty plíšně a řasy, mloci v sopečných jezírkách. Pokud se podaří přežít i Mart’anům – někde v podzemních bunkrech...!“

„Není to k ničemu. Ti, co nás chtějí zabít, tam na nás budou čekat.“

„Přemýšlel jsem,“ vmísil se do hovoru Hoare. „Vím, kde mohli Mart'ani přežít. V tunelech.“

„Co to znamená – v tunelech?“

„Celá ligurijská pánev je podvrtná. Od západu k jihu se táhnou tunely, které před kataklyzmatem vytvořily ponorné řeky.“

„O tom v muzeu nic nebylo!“ namítla Christina. „O tunelech...“

„Je to vojenské tajemství. Jak myslíte, že jsme mohli porazit Olympus? Dokázali jsme využít ty tunely. Jsou široké a většina z nich má tak plochý průřez, že v nich mohou jezdit i vozidla typu tramp. A co víc – v tunelech je stálá teplota, mírně nad nulou. Je tam voda. A kyslík.“

„Kyslík?“ podivila se.

„Kyslík. Uvolňuje se z pórů v zemině a hromadí se v kapsách.“

„Ach!“ vydechla a srdce se jí rozbušilo. „Ale my nikdy nenajdeme vchod do těch tunelů.“

„Mám všechno k provedení seismického průzkumu,“ řekl Hoare. „Nálož. Sondy na snímání vibrací. Vyhodnocovací program v palubním počítači. Můžeme se přiblížit k cínové hoře na dvacet kilometrů a provést sérii minivýbuchů. Pokud budeme mít štěstí, otevřeme vchod do nějakého z tunelů – a tím se můžeme dostat až na místo. V bezpečí, podzemím.“

„Hoare,“ zarazil ho z obrazovky Porky, „to je nesmysl. Vaše jediná šance je vyrazit k té Walshově cínové hoře a být tam první. Dívám se do mapy – z vašeho místa je to o padesát kilometrů blíž než z Bolívaru. Padesát kilometrů pustinou, to je desetihodinový náskok. Osm hodin jste promrhali čekáním, ale já doufám, že ti z Bolívaru taky nevyrazili okamžitě. Vyjedou za úsvitu. Máte pořád těch deset hodin.“

„Rozumím,“ kývl Hoare a otevřel mapu. „Naším směrem vede tahle stará cesta, třicet kilometrů mohu ujet i v noci. K cínové hoře je to dvě stě kilometrů. Dorazím tam zítra k večeru.“

„Jsem rád, že si rozumíme,“ kývl jim Porky a ukončil přenos. Hoare stiskl knoflík zapalování a sešlápl plynový pedál.

4. Pustina

Jeli větší část noci a pak celý další den. Řídil pochopitelně pouze Hoare, ale Christina se celý ten čas natřásala vedle něho na sedadle spolujezdce. Prvních třicet kilometrů bylo po staré upravené cestě a to ještě šlo. Jenže krátce po svítání tramp odbočil do Pustiny.

Z okna Mikova bytu vypadala Pustina fádne, ale teď, když ji měla na dosah ruky, byla děsivá. Rudá planina s poházenými skalami se střídala s rozervanými útesy i jezery plnými jemného písku, kterým se Hoare pečlivě vyhýbal. Krajinu přeškrtovala široká údolí, koryta starých řek, bylo možné jet nějaký čas po jejich dně, pokud mřily jejich směrem. Hoare měl pravdu – koryta občas mizela v balvanitých sutích a dál zřejmě pokračovala kdesi v podzemí. Jenže prokopat se do tunelů představovalo týdny práce.

Jízda byla náročná psychicky i fyzicky – Hoare padesátkrát za den zastavil vůz, vystoupil, škrábal se na skály a pomocí fotodalekohledu snímkoval terén. V kabině pak snímky překopíroval na monitor počítače a porovnával je s mapami, pořízenými z oběžné dráhy. Nesvlékal parku ani přezůvky, v kabině vozu si jen sundal kapuci, stáhl kyslíkovou masku a posunul brýle na čelo. Christina byla oblečená podobně – Hoare jí poskytl anorak, přezůvky i brýle z vybavení vozu. Tu a tam ho i doprovázela na jeho průzkumných pochůzkách, aby se zahřála. Rudá krajina ji děsila – byla to pyšná, do sebe zahleděná krajina a neměla o ně zájem.

Za soumraku Hoare vypnul motor, zjistil koordináty jejich postavení a zanesl je do mapy. Výsledek byl žalostný – jejich cestovní rychlost byla sotva půl druhého kilometru za hodinu.

Zachumlali se do spacáků a pokoušeli se spát. Tepelné články, nabité zbytkovým teplem motoru, se rychle vyčerpaly a kolem třetí se do vnitřku vozítka prodral mráz.

Další den to nebylo lepší. Úmorná dřina, šnečí tempo dvou kilometrů za hodinu. Mnohokrát se vraceli po vlastní stopě. Bylo bláhové domnívat se, že do večera dojedou až k cínové hoře.

Za soumraku, když se ukládali k spánku, zeptala se žoldnéře, zda by nechtěl, aby mu poskytl stejnou službu jako Walshovi.

„Ne, nechci,“ řekl do tmy. Chvilí mlčel a pak dodal: „Vážím si vaší nabídky, slečno, jenže sex bojovníka uklidňuje. Otupuje. Musím cítit vnitřní přetlak, být ve střehu. Walshe by nebyli dostali, kdyby...“ nedopověděl.

5. Mart'anský bůh

Posledních pět mil jeli po staré brazilské silnici, o které jim řekl geolog. Cínová hora se k nim blížila a z pouště vystupovaly plastické trosky. Dojeli mezi ně, zaparkovali trampa v jednom z hangárů. Oblékli si parky, nasadili ochranné brýle a kyslíkové masky, Hoare se opásal výzbrojí. Vyšli ven. Procházeli mezi poloprůhlednými jehlany i polokoulemi, vcházeli do obrovských hangárů z vinylových desek. Hledali, až našli opracovaný balvan, který se podobal ponku. Christina sáhla do kapsy a chytila do prstů v silné rukavici lopatku větráku, pokrytou vyrytými ornamenty. Zdvihla ji vysoko nad hlavu a nechala ji, aby se leskla ve slunečních paprscích.

Ve stínech se cosi pohnulo a žoldnéřův ukazovák vklouzl na spoušť samopalů. „Ne,“ hlesla Christina. Zvedla ruce, aby bylo vidět, že není ozbrojená. Žoldnéř chvíli váhal, pak ji napodobil.

Ze skalní rozsedliny vyšla drobná postavička s obrovskými šedými očima ve veliké hlavě. Byla zachumlaná do kožešiny, na hlavě měla čapku, spodní část obličeje zakrytou kyslíkovou maskou. Kožešina, kterou měl tvoreček oblečenou, šedožlutě žíhaná, patřila dávnému marsovskému predátorovi, kterého pozemští vězkumníci objevili v permafrostu, preparovali a vystavili v bolívarském muzeu pod názvem marsovský gepard.

„Ky-soy-ustedes,“ promluvil zpod kyslíkové masky a znělo to jako otázka. Christina mu podala větrákovou lopatku. Z kožešiny se vynořil šedý pětiprstý pařátek a vzal si ji. „Ke de-sean?“

Pak mávl párátkem, v němž držel kovový list: „D-estia com!“ Otočil se a Christina, následovaná žoldnéřem, šla za ním do prohlubně ve skále.

Nejprve byla tma. Tma a zvuky Mart'anových kroků – vzdalovaly se od nich. Hoare rozsvítil baterku, kužel světla ozářil lesklé stěny tunelu. Okrouhlá červí díra byla vysekaná v zmrzlé zemině a její stěny byly zpevněny ledovou krustou. Zvolna se svažovala dolů. Vepředu i vzadu pleskaly kroky, ozvěna je vracela zpět. Christina se ohlédlá – postavičky za nimi nebyly oblečeny v kůži, ale v lesklých kombinézách. Z jejich siluet trčely dlouhé linie, evidentně zbraně, jen nemohla určit, zda jsou to oštěpy nebo jakési tajemné paprskomety.

„Hoare, zhasněte to,“ sykla a žoldněř vypnul baterku. Tma už nebyla tmou. Zdi byly pokryty skvrnami fosforeskující barvy.

Šli světélkujícím tunelem, pak po schodech dolů a zase tunelem. Ten skončil, jako by ho odsekla obrovská sekera – ve stěně obrovské jeskyně.

Stáli na galerii v boku podzemního domu, zhruba ve dvou třetinách jeho výšky. Prostora pod nimi byla nasvícena desítkami světél, slabých i silných, matných i jasných. Ze stěny stékal potůček vody, odtékal dolů a spojoval se s jinými. A úplně dole hořely ohně. Ohně! Hoare sundal kyslíkovou masku a zhluboka se nadechl. Napodobila ho. Vzduch čpěl po metanu.

„Půjdeme dolů,“ řekla.

Scházeli po dlouhém, několikrát zalomeném schodišti z materiálu připomínajícího vinyl. Její oči si zvykly na šero, teď už rozeznávala obydlí, byla kaskádovitě nalepená na zdi a vypadala jako navajské pueblo. Došlápla na pevnou zem a všimla si, jak při zdi, v záři silného reflektoru, rostou z vodou naplněných koryt namodralé stonky. Vypadalo to jako rýžové pole.

Drobné postavičky ji obklopile, dotýkaly se jí dlouhými prsty. „Kyjen son ustes?... Jo son Garsíja...“ Dvacet, třicet droboučkových Mart'anů se hemžilo kolem ní.

„So jana,“ chytil ji Mart'an v kožešině marsovského geparda za rameno. „Felúka!“ Na čestném místě podzemní prostory, nasvícena desítkou bodových reflektorků, se vznášela, levitovala modla. Jakýsi bůžek. Mart'anský bůh. Čtyřmetrový, dokonale podrobný model kosmické lodi.

„Do hajzlu!“ zaječela Christina. „Tohle nejsou žádní Mart'ani! To jsou potomci Brazilců!“

Hoare, s hlavou zvrácenou, stál pod modelem Felúky a hltal každý její detail. Drobné, podvyživené bytůstky s velkými hrudními koši je těsně obklopile, dotýkaly se jich a volaly na sebe hlásky, které připomínaly křik amazonských papoušků.

A pak se něco stalo, něco, co nepostřehla, a bytosti byly pryč. Dokonce i některé ze světél v jeskyni zhasly. Jen ona a Hoare zůstali pod čtyřmetrovým modelem planetoletu Felúka.

„Tak už je zastřelto!“ vykřikl kdosi v nejčistším univerzálu. Zaznělo to shora, z galerie v boku jeskyně.

Pak odtamtud práskl výstřel. Čísí tělo přepadlo přes zábradlí, padalo z výšky dvaceti metrů a dopadlo kus od Christiny: běloch v termokinetické kombinéze s rudočernou kamufláží.

„Hoare, to jsme my,“ ozval se shora jiný hlas. „To jsme my.“

Žoldněř vzal Christinu za ruku a pobídl ji ke schodům. Stoupala nahoru bez vůle, ohlížela se po něm, ve slaboučkém světle studovala jeho tvář, ale neviděla v ní žádnou emoci. Vyšla na galerii a v ústretu jí vykročil muž v parce a s kyslíkovou maskou spuštěnou na prsa. „Zdravím vás, slečno. Já jsem Walter Cobain z ABV.“ Kromě něho tam byl ještě jogínský televizní divák Mike a austrálec, který je před pár dny pouštěl tajným východem z Bolívaru.

„Kde se tady berete, kapitáne?“ vydechl Hoare.

„Odvedl jsi dobrou práci, Hoare,“ zazubil se kapitán Cobain. „Pobil jsi většinu jejich agentů. Ty a Walsh. Už neměli koho za vámi poslat, a tak najali nás.“

„Ale my jsme si taky najali vás!“ vyhrkla Christina. „Agentura najala ABV na moji ochranu!“

„Jistě,“ kývl muž. „Já o tom vím. Pojd'te, vrátíme se nahoru... Hoare – co je to tam vespod?“

Vraceli se fosforeskujícím tunelem na povrch a Hoare vysvětloval muži, kterého oslovoval kapitáne a který se představil jako Walter Cobain, co všechno zjistili.

Byl to Hoare, bušilo jí v mozku. To Hoare mě celou cestu zrazoval Ale nedokázala tomu uvěřit.

Vedle jejich vozítka byl zaparkovaný jiný tramp a kromě něho i velký osmikolový vůz, který před třemi dny ujel od zničené hydroponie. Vedle postávali dva muži v rudočerných kombinézách a kromě nich človíček v parce. Ten třetí byl žoldněř, veterán z ABV, jak Christina správně odhadla.

„Spojte mě se šéfem,“ řekl kapitán Cobain. Jeden z mužů v kombinézách otevřel dveře osmikolky a mačkal nějaké knoflíky. Na palubním monitoru naskočila tvář mladistvé vyhlížejícího chlapíka. Christina až nadskočila – muž z obrazovky byl mezi novináři známý jako Stoletý mladík, nebo taky Ligurijský boss. Doktor Benjamin Thorn osobně. „Máme je,“ řekl kapitán Cobain a postrčil Christinu před oko kamery, která byla součástí videofonního vybavení osmikolky.

Doktor Thorn zkřivil rty: „Gratuluju, kapitáne. Zabijte je.“

„Je tu jeden problém,“ nadhodil Cobain. „Hoare je z ABV. Náš člověk.“

„Tak ho nechte naživu,“ řekl Thorn okamžitě. „Nezajímá mě. Ale ona musí zmizet.“

„Dole v podzemní jeskyni jsou ještě nějakí lidé. Potomci Brazilců. Přejete si, pane doktore, abychom je také odstranili!“

Doktor Thorn se zatvářil překvapeně a pak potěšeně. „Vy byste to udělali?“

„Hovno, pane doktore,“ řekl Cobain. „Dobře víte, že jsme vojáci. Žádní zabijáci.“

„Tak je nechte být,“ pokrčil rameny Thorn. „Dvacet, třicet let a bude po nich.“

„Žádný planolet Felúka nikdy neexistoval, že?“ promluvil znovu Cobain. „Před osmdesáti lety TaimanCom neměl žádnou svou vesmírnou loď. Všechno to byl podvod. Použili jste model Felúky, zbytek byla počítačová animace.“

Brazilci z Bolívaru odletěli tím jediným korábem, který Brazílie měla, a o zbytek, o skoro tři tisíce lidí z malých kolonií, jste se postarali vy. Nechali jste je chcípnout tady, na Marsu.“

„Cobaine, vy pokrytče,“ utrl se na něj Thorn. „Vždyť vy se živíte zabíjením lidí! Co tady roníte slzy nad pár mrtvolama!“

„O to tady jde, pane doktore, o mrtvolu. Dovolil jste nám, abychom nechali našeho muže naživu, protože stejně počítáte s tím, že nás necháte zabít všichni. Jenže já nezabiju ani ji. Nechám tady přistát její planetolet, aby všechno nafilmovali.“

„Vy kreténe!“ rozeřval se Thorn. „Cožpak nechápete, o co jde? Brazílie je teď členem Spojených národů! Jestli Spojené národy zjistí, že potomci Brazilců tady pořád žijí, tak nám to všechno vezmou! Celou ligurijskou pánev! Prohlásí naše smlouvy s Brazilii za neplatné!“

„Pane doktore,“ zasípěl Cobain, „před osmdesáti roky vám bylo dvacet tři let a už jste byl členem správní rady. Věděl jste o tom od samého začátku. To i vy jste tady nechal Brazilce chciplat, vy zkurvenej hajzle!“

Pěstí v silné rukavici udeřil do ovládací klávesy a vypnul videofon.

„Hoši,“ obrátil se ke svým mužům, „vezměte tady těm dvěma šmejdům zbraně, jídlo a palivo, nechte jim jen to, co potřebují na zpáteční cestu do Bolívaru – pak ať odsud zmizí. Slečno, jestli chcete, spojte se s vaším kondorem, může tady přistát. Natočíte svou reportáž.“

„To je trik, že?“ šeptla Christina. „Necháte kondora přistát a pak nás všechny pobijete.“

„Hoare,“ kývl kapitán, „vysvětlí jí to.“

„Tohle je kapitán Walter Cobain,“ řekl Hoare. „Můžete mu věřit.“

A ona mu uvěřila.

Za okny byla noc s hvězdami a Mars, který se za pár dní zmenší do velikosti pomeranče. Byla k smrti unavená, už osmačtyřicet hodin nespala. Porky nechal kondora přistát na slabých šest hodin, měl strach, že se TaimanCom ještě vzmůže na protiúder, například že na cínovou horu odpálí střelu s jadernou hlavicí. Za těch šest hodin natočili podzemní jeskyni, obydlí těch lidí zdola, primitivní hydroponie i čtyřmetrový model Felúky. Natočili výpovědi marsovských trosečníků, se kterými se pracně domlouvali pomocí počítačového tlumočnicka. Porky byl hlavním aktérem, to on vstupoval před oko videokamery, vysvětloval, ukazoval prstem. Christině to nevadilo, i ona dostane svůj díl slávy a peněz.

Dalších čtyřicet hodin strávila v improvizované střížně v pilotní kabině kondora, stříhali záznamy a vysílali jednu za druhou různé verze své reportáže. Po pár hodinách získali první ohlasy ze Země i z Marsu a už teď bylo jasné, že se jedná o novinářskou bombu desetiletí. Francouzi, Britové a Indové, kteří měli základny v blízkosti ligurijské pánve, už organizovali záchranné výpravy na pomoc potomkům brazilských kolonistů – i oni si chtěli utrhnout kousek mediální slávy.

Měla konečně čas se prospat, ale nemohla usnout. Dívala se oknem na vzdalující se načervenalý kotouč a myslela na kapitána Cobaina i na nevýrazného človíčka jménem Hoare. Ona i Porky jim nabízeli, že je vezmou na palubu a odvezou na Zem, do bezpečí, ale oni odmítli. Teď, v této chvíli tam dole ujíždějí rudou pustinou, pět mužů ve dvou vozítkách typu tramp, prchají před pomstou, protože TaimanCom je pořád ještě silný.